

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 718

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 august 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 27 din 23 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	2–6
Decizia nr. 228 din 19 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	6–9
Decizia nr. 235 din 19 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă	10–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
106. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea anexei nr. 3 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 96/2014 pentru aprobarea tarifelor aplicabile în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor	13
5.425. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, privind acordarea celui de-al doilea titlu de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BIHOR — S.A. și pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 3.246/2016 privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BIHOR — S.R.L.	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 27**

din 23 ianuarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea BRD — Groupe Société Générale — S.A. din București în Dosarul nr. 2.898/263/2016 al Judecătoriei Motru și care constituie obiectul Dosarului nr. 2.995D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.898/263/2016, **Judecătoria Motru a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea BRD — Groupe Société Générale — S.A. din București, într-o cauză care constă în formularea, de către consumatori, a unei acțiuni de constatare a stingerii datoriilor, întemeiată pe prevederile Legii nr. 77/2016.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că dispozițiile art. 11 din Legea nr. 77/2016 încalcă dreptul de acces la o activitate economică și dreptul de proprietate privată, impunând preluarea unui bun în temeiul dării în plată, fără a conferi posibilitatea de a afla, printr-o evaluare anticipată, dacă valoarea bunului acoperă soldul datoriei restante a debitorului, diminuarea creanței reprezentând o veritabilă expropriere, fără a exista justificarea unei cauze de utilitate publică. De asemenea, se susține că prevederile criticate încalcă principiile previzibilității și accesibilității normelor juridice, având în vedere că extind dreptul debitorului de a da în plată bunul imobil ipotecat și în ceea ce privește contractele de credit aflate în derulare la momentul intrării în vigoare a legii, sens în care sunt amintite Decizia nr. 447/2013 și Decizia nr. 453/2008, prin care Curtea Constituțională a stabilit că sunt neconstituționale normele care ignoră aceste principii.

6. Totodată, se mai arată că dispozițiile avute în vedere încalcă inclusiv principiul neretroactivității legii. Astfel, se susține că stabilirea modalității de rambursare prin plată a împrumutului, respectiv neiertarea de datorie pentru tot ce excede valorii bunului care a constituit garanția, reprezintă o situație juridică definitiv formată anterior intrării în vigoare a legii noi, neputând fi susținut în mod rezonabil faptul că părțile realizează un nou acord cu fiecare rambursare a împrumutului. De altfel, s-a menționat că legea nouă nu vine să reglementeze conținutul unei situații juridice prevăzute de lege, ci modifică însuși obiectul contractului de credit încheiat între părți, prin acordarea dreptului creditorului de a se degreva printr-o obligație alternativă. În acest sens se invocă Decizia nr. 303/2001 și Decizia nr. 73/1995, prin care Curtea Constituțională a sancționat încălcarea principiului neretroactivității legii.

7. Mai mult, se susține că sunt încălcate și normele art. 1 din Primul Protocol la Convenția europeană a drepturilor omului, dat fiind faptul că obligația de plată reprezintă un bun în sensul jurisprudenței CEDO, iar ingerința în dreptul de proprietate al creditorului nu vizează un scop legitim și nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit. În acest sens se arată că, în condițiile în care efectul dării în plată este constituit de ștergerea creanței reziduale a băncii constând în diferența dintre soldul creditului la momentul plății și valoarea imobilului, dreptul de proprietate al împrumutătorului este înlăturat.

8. Nu în ultimul rând, se subliniază ca sunt încălcate și principiile fundamentale inserate în Tratatul privind Uniunea Europeană și dezvoltate de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum principiul libertății contractuale, principiul securității juridice, principiul proporționalității, dar și normele Directivei 2014/17/UE privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și cele ale Directivei 1993/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. În acest sens se arată că Directiva 2014/17/UE stabilește că prevederile sale nu sunt aplicabile contractelor de credit existente înainte de 21 martie 2016, totuși legea internă nu le exclude pe acestea de la aplicare. În fine, arată că, deși posibilitatea aplicării legii inclusiv contractelor încheiate înainte de intrarea sa în vigoare ar putea apărea ca o protecție mai ridicată a consumatorilor, această dispoziție nu îndeplinește condiția de a fi coerentă cu obligațiile statului român în temeiul dreptului Uniunii.

9. **Judecătoria Motru** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, având în vedere faptul că dispozițiile tranzitorii cuprinse în art. 11 din Legea nr. 77/2016 instituie pârgھیile unei aplicări a legii inclusiv contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, nu numai contractelor încheiate după această dată, fiind în disonanță atât cu art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (1) și art. 45 din Constituție, cât și cu prevederile dreptului Uniunii și ale Codului civil. Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 77/2016 procedează la modificarea semnificativă a contractelor de credit aflate în derulare, atribuind acestora un alt efect juridic decât cel prevăzut de legea în vigoare la data încheierii lor. Astfel, acesta afectează însăși substanța contractului, modificând chiar obiectul acestuia,

prin transformarea obligației de restituire a creditului în cea de transfer al dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat, astfel încât ceea ce era garanție conform contractului de credit devine plată ca mod de stingere a obligației prin simpla alegere a împrumutatului.

10. În al doilea rând, dispozițiile criticate restrâng dreptul de proprietate consacrat de art. 44 din Constituție, prin raportare la creanță ca bun în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului. Legea nr. 77/2016 oferă debitorului posibilitatea de a stinge integral datoria sa contractuală, „fără niciun cost suplimentar”. În aceste condiții, având în vedere că valoarea bunului ipotecat, al cărui drept de proprietate urmează a se transmite, este inferioară obligației inițiale a debitorului, pentru creditor, aceasta semnifică pierderea definitivă din patrimoniu a părții rămase necoperite din acest drept. Așadar, cel puțin pentru diferența de creanță nevalorificată, pentru care operează darea în plată, are loc o veritabilă priveră de proprietate a creditorului, nu doar o limitare adusă exercițiului respectivului drept. Cu alte cuvinte, obligarea creditorului la recuperarea creanței exclusiv în limita valorii imobilului adus în garanție și supus transferului forțat de proprietate conduce la încălcarea dreptului său constituțional. Mai mult, prin instituirea obligației creditorului de a lua în proprietate bunul ipotecat, este încălcat principiul fundamental al dreptului conform căruia nimeni nu poate fi obligat să devină titularul unui drept, în speță, al unui drept de proprietate asupra unui imobil.

11. Totodată, obligarea creditorului la acceptarea unei soluții de natură a favoriza debitorul fără a crea în paralel un climat favorabil creditorului, este de natură a aduce atingere și libertății economice, instituite de art. 45 din Constituție. Astfel, în cazul contractelor de credit care intră sub sfera de aplicare a Legii nr. 77/2016, se produce o îngrădire a autonomiei de voință a creditorului în ceea ce privește alegerea modului în care dispune de bunurile proprii și a libertății sale contractuale, cu afectarea patrimoniului acestuia. În acest context, creditorul, ca element activ al vieții bancare, este obligat să accepte un climat ale cărui granițe sunt trasate fără concursul lui și pe care, la momentul încheierii actului juridic, nu ar fi putut să le prevadă.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

„Art. 11. — În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate

în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”

16. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii civile, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 135 — *Economia*, precum și prevederilor art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate. Prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate ridicată și a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite este neconstituțională; a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii; a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite; a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite și a constatat că acestea sunt constituționale, prin raportare la criticile formulate.

18. Totodată, prin decizia mai sus menționată, Curtea a arătat că prevederile puse în principal în discuție prin prisma încălcării art. 15 alin. (2) din Constituție sunt cele ale art. 11 din Legea nr. 77/2016. Cu privire la art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, Curtea a reținut că majoritatea contractelor de împrumut vizate de legea criticată au fost încheiate în perioada 2007—2009, acestor contracte fiindu-le aplicabil cadrul legal de la acea dată. Astfel, dreptul comun îl constituia Codul civil în vigoare la acea dată, iar reglementări suplimentare, specifice domeniului bancar, se regăseau în Legea nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 14 decembrie 1999. Totodată, Curtea a observat însă că Legea nr. 77/2016 se aplică și contractelor care au fost încheiate în baza altor prevederi legale decât cele ale Legii nr. 190/1999. Cu alte cuvinte, și unele credite care nu au fost contractate în scopul achiziționării unor imobile au fost garantate prin instituirea unor ipoteci asupra unor bunuri imobile (paragraful 114).

19. De asemenea, Curtea a menționat că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează. Cu toate acestea, Curtea a constatat că legiuitorul a configurat cadrul legal reprezentat de Legea nr. 77/2016 luând în considerare o impreviziune aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele de credit în derulare, deformând condițiile aplicării impreviziunii (paragraful 115).

20. Astfel, art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 prevede că dispozițiile legii se aplică tuturor contractelor în curs de derulare, fără a lua în considerare situația debitorilor, precum și specificul contractelor de credit încheiate și fără a face o diferențiere între debitorii de bună-credință și cei de re-credință, între cei care nu mai pot să plătească și cei care nu mai vor să plătească. Cu alte cuvinte, deși în expunerea de motive se face referire la persoanele fizice care nu dispun de mijloacele necesare achitării creditului către instituția de credit, legea se aplică fără distincție celor două categorii de debitori menționați. Totodată, Curtea a reținut însă că darea în plată intervine numai dacă în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 părțile contractului nu ajung la un acord, respectiv dacă negocierea întemeiată pe art. 969 și art. 970 din Codul civil eșuează. Însă, o astfel de instituție a impredictibilității aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele încheiate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. În aceste condiții, prevederile legale criticate nu sunt clare, permițând interpretări contradictorii cu privire la posibilitatea instanței judecătorești de a verifica îndeplinirea condițiilor privind existența impredictibilității. Or, posibilitatea părților din contractele respective de a prezenta situația de fapt dintr-un dosar în fața unei instanțe judecătorești este absolut necesară, având în vedere că judecătorul trebuie să verifice această situație, astfel încât instituția dării în plată să nu fie un instrument discreționar pus la dispoziția doar a unei părți și, astfel, să dezechilibreze raportul contractual. Numai în acest fel se poate asigura, în aceste cazuri, respectarea principiului egalității armelor în cadrul procesului civil (paragraful 116).

21. Ca atare, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragrafele 130 și 131, concluzionând față de criticile de neconstituționalitate raportate la unele dintre prevederile constituționale invocate în susținerea excepției, Curtea a constatat că nu poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică, art. 73 alin. (3) lit. m) privind adoptarea legilor organice, art. 135 privind economia, art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, iar dispozițiile art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană din Constituție nu au avut incidență în cauză. Drept urmare, având în vedere considerentele de mai sus, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.

22. Din examinarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum este formulată în prezenta cauză, Curtea constată că există anumite elemente care particularizează, într-un anumit grad, situația de fapt față de alte cauze prin care Curtea a soluționat excepții de neconstituționalitate a Legii nr. 77/2016. Astfel: instanța judecătorească a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate exclusiv a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016, iar, în jurisprudența sa, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea art. 11 din Legea nr. 77/2016, în integralitatea sa, ci a analizat acest text prin raportare la alte prevederi ale Legii nr. 77/2016. Totodată, această situație este similară celei în care Curtea a pronunțat Decizia nr. 701 din 7 noiembrie 2017*, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, astfel

încât considerentele acesteia sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

23. În continuare, Curtea reține că, în acord cu jurisprudența sa constantă, în stabilirea conformității cu Constituția a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016, se va raporta în mod distinct la teza întâi și teza a doua a acestuia.

24. Față de jurisprudența instanței de contencios constituțional în materie, Curtea constată că, în prezenta cauză, în ceea ce privește o parte dintre dispozițiile criticate cuprinse în Legea nr. 77/2016, nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”, precum și din dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Astfel, referitor la situația de fapt din cauza aflată pe rolul instanței judecătorești a quo care a sesizat instanța de contencios constituțional, Curtea reține că, în prezenta cauză, contractul de credit a fost încheiat după intrarea în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011, dar înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016. Aceste aspecte sunt relevante în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestuia, dispozițiile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016, ipoteză inaplicabilă în cauza de față.

25. Referitor la excepția de neconstituționalitate a tezei întâi a art. 11 din Legea nr. 77/2016, Curtea reține că, deși instanța judecătorească a sesizat Curtea cu soluționarea exclusiv a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016, având în vedere considerentele Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016 (paragraful 104), precum și faptul că părțile în litigiu au încheiat contractul de credit după intrarea în vigoare a Noului Cod civil, se impune analiza prevederilor art. 11 teza întâi, în coroborare cu prevederile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016, care se referă la noul Cod civil.

26. Prin Decizia nr. 701 din 7 noiembrie 2017, Curtea a reținut că, evaluând segmentele temporale la care face referire Legea nr. 77/2016, aceasta dispune asupra aplicabilității sale, astfel: un moment înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016 — care, la rândul său, cuprinde două situații, respectiv: a) contracte încheiate sub imperiul Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare și al Codului civil din 1864 și b) contracte încheiate începând cu 1 octombrie 2011 sub imperiul Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și un moment după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016. Față de această situație legislativă și având în vedere faptul că toate contractele de împrumut vizate de dispozițiile Legii nr. 77/2016, supuse controlului de constituționalitate, analizate și concretizate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, erau încheiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, Curtea a distins între teza întâi și teza a doua ale art. 3, prin coroborare cu art. 11 (a se vedea paragraful 104 din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016).

* Decizia nr. 701 din 7 noiembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 25 ianuarie 2018.

27. În ceea ce privește dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 [„*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”], Curtea, având în vedere art. 220 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, a statuat că acestea nu sunt aplicabile contractelor încheiate anterior intrării în vigoare a noului Cod civil. Mai mult, Curtea a reținut că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, respectiv Codului civil din 1864, care, deși nu reglementa expres impreviziunea, permitea posibilitatea aplicării acesteia, implicit, prin raportare la prevederile art. 969 și art. 970 din acest cod.

28. În acest context, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragrafele 115—116, Curtea a observat că legiuitorul a configurat cadrul legal reprezentat de Legea nr. 77/2016, luând în considerare o impreviziune aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele de credit în derulare, îndepărtându-se de condițiile stricte ale aplicării impreviziunii. Însă, o astfel de instituție a impreviziunii, aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele încheiate, nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

29. În ceea ce privește sintagma „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil*”, cu referire la contractele încheiate sub imperiul noului Cod civil, situația este diferită. Dacă, în virtutea Codului civil din 1864, se permitea aplicarea teoriei impreviziunii — în temeiul art. 969 și art. 970, în noul Cod civil impreviziunea este legiferată în mod expres.

30. Cu privire la contracte, art. 1.270 din noul Cod civil, cu denumirea marginală — *Forța obligatorie* —, statuează în sensul că un contract valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante și se poate modifica sau poate înceta numai prin acordul părților ori din cauze autorizate de lege. Noul Cod civil reglementează însă și o situație/ipoteză nouă în ceea ce privește modificarea efectelor contractelor/convențiilor legal încheiate, respectiv art. 1.271 cu denumirea marginală — *Impreviziunea*, care la alin. (1) prevede că „*Părțile sunt ținute să își execute obligațiile, chiar dacă executarea lor a devenit mai oneroasă, fie datorită creșterii costurilor executării propriiei obligații, fie datorită scăderii valorii contraprestației*”. Deși alin. (1) al art. 1.271 din Codul civil întărește efectul obligatoriu al contractelor, chiar și în situația în care executarea lor a devenit mai oneroasă, prin alin. (2) al aceluiași articol, legiuitorul a statuat în sensul că „*Dacă executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă datorită unei schimbări excepționale a împrejurărilor care ar face vădit injust obligarea debitorului la executarea obligației, instanța poate să dispună: a) adaptarea contractului, pentru a distribui în mod echitabil între părți pierderile și beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor; b) încetarea contractului, la momentul și în condițiile pe care le stabilește*.” Prin urmare, legiuitorul instituie, în realitate, un temei nou de încetare a contractului, altul decât „prin acordul părților ori din cauze autorizate de lege”.

31. Prevederile art. 1.271 alin. (2) din noul Cod civil nu obligă creditorul să primească în plată bunul, dar, în condițiile în care debitorul nu se poate achita de obligațiile rezultate din contract, instanța de judecată, la cererea debitorului, poate dispune adaptarea sau încetarea contractului, însă „*la momentul și în condițiile pe care le stabilește*” ea însăși.

32. Analizând și coroborând prevederile Legii nr. 77/2016 cu cele ale noului Cod civil, Curtea observă că, în realitate, prin sintagma „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil*”, practic, Legea nr. 77/2016 a instituit o situație particulară pentru contractele încheiate între consumatori și instituțiile de credit, în sensul că, pentru acestea, instanța de judecată, verificând îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4

din lege și constatând aplicabilă instituția impreviziunii, dispune darea în plată a imobilului ipotecat, cu consecința ștergerii tuturor datoriilor consumatorului, însă numai în condițiile art. 3 din Legea nr. 77/2016, astfel cum au fost conturate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

33. Darea în plată la care se face referire în art. 3 din Legea nr. 77/2016 este o dare în plată forțată, fiind condiționată doar de îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 din lege și de constatarea de către instanță a situației extraordinare care justifică aplicarea impreviziunii, desigur, în interpretarea obligatorie dată prevederilor sale prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

34. Curtea mai observă că art. 1.492 cu denumirea marginală — *Darea în plată* — din noul Cod civil nu are relevanță în cauză, acesta aplicându-se oricărui tip de contract reglementat ca atare de dreptul comun. Legea nr. 77/2016, fiind însă o lege specială, care reglementează strict raporturile dintre instituțiile de credit și consumatori, persoane fizice, derogă, în mod evident, de la prevederile noului Cod civil, pe de o parte, de la art. 1.271 alin. (2) lit. b) teza a doua, în ceea ce privește dreptul și competența exclusivă a instanței de a dispune încetarea contractului, la momentul și în condițiile pe care le stabilește și, pe de altă parte, instituția prevăzută la art. 1.492 nu are nicio incidență cu dispozițiile Legii nr. 77/2016.

35. Posibilitatea instanței de a verifica și constata condițiile impreviziunii, în situația în care prevederile Legii nr. 77/2016 nu îi acordă o asemenea competență, este consecința Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii.

36. În luarea acestei decizii, Curtea a reținut că prin aplicarea *ope legis* a condițiilor impreviziunii s-ar încălca art. 124 din Constituție, legiuitorul intrând în sfera de competență a instanțelor judecătorești. Ca atare, Curtea a restabilit echilibrul între puterile statului, în speță legislativă și judecătorească, această statuare fiind valabilă indiferent de momentul încheierii contractelor de credit ce cad sub incidența Legii nr. 77/2016.

37. Astfel, deși în prezenta cauză excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, aceasta nu înseamnă că se vor înlătura rolul și competența instanței de judecată de a verifica condițiile referitoare la existența impreviziunii, întrucât dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016, se coroborează cu art. 3 teza a doua din Legea nr. 77/2016, în interpretarea dată prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

38. În acest context, Curtea reiterează cele statuate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 119, respectiv faptul că singura interpretare care se subsumează cadrului constituțional în ipoteza unei reglementări generale a impreviziunii în executarea contractelor de credit este cea potrivit căreia instanța judecătorească, în lipsa acordului dintre părți, are competența și obligația să aplice impreviziunea în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile existenței acesteia.

39. Pentru toate aceste argumente, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

40. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea BRD — Groupe Société Générale — S.A. din București în Dosarul nr. 2.898/263/2016 al Judecătorei Motru.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași parte în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale prin raportare la criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Motru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 228

din 19 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă în Dosarul său nr. 7.123/3/2015 și care constituie obiectul Dosarului nr. 745D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru partea OMV Petrom — S.A. din București, doamna Paula Magareanu, în calitate de consilier juridic, cu împuternicire depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celeilalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții OMV Petrom — S.A. din București, care apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale în măsura în care nu se aplică unităților deținătoare investite cu soluționarea notificărilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, în etapa executării hotărârilor judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat deja în mod definitiv sau irevocabil asupra calității de persoană îndreptățită și asupra întinderii drepturilor acesteia. Așadar, în măsura în care nu se referă la dispoziții sau decizii care sunt emise în etapa executării unei hotărâri judecătorești irevocabile, textele de lege criticate sunt constituționale.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, întrucât se face referire la modul concret de aplicare a textelor de lege supuse controlului de

constituționalitate și, în subsidiar, ca neîntemeiată, nefiind încălcate dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 26 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7.123/3/2015, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată din oficiu, într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea acțiunii prin care s-a solicitat obligarea Societății OMV Petrom — S.A. din București, în calitate de entitate deținătoare, să soluționeze o notificare formulată în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 și să restituie în natură anumite imobile terenuri deținute de această societate.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** ridicată din oficiu, Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă susține că prevederile de lege criticate nesocotesc principiul separației puterilor în stat, întrucât nu disting cu privire la situația în care petentului i s-a recunoscut calitatea de persoană îndreptățită la acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent printr-o hotărâre judecătorească. Invocă, în acest sens, cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, prin care a constatat că prevederile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 (referitoare la atribuția Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii) sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât ceea ce se supune atenției Curții este o problemă de interpretare și aplicare a legii la situația particulară relevată de instanță, respectiv în cazul existenței unei hotărâri judecătorești prin care s-a stabilit cu privire la posibilitatea acordării de măsuri reparatorii prin echivalent, respectiv a imposibilității restituirii în natură (pe bază de expertiză) pentru o parte din terenul solicitat, aspect ce nu intră însă sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părții OMV Petrom — S.A., concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, care au următoarea redactare:

— Art. II: „(1) *Persoanele îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pot opta pentru returnarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, în vederea restituirii, în natură sau prin compensare cu alte bunuri, a imobilelor, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*

(2) *De prevederile alin. (1) beneficiază și persoanele îndreptățite la despăgubiri în temeiul legilor funciare, inclusiv cele care au optat potrivit art. 42 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, după expirarea termenului legal.*”

12. În opinia instanței judecătorești care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din art. 1 alin. (4) din Constituție care consacră principiul separației puterilor în stat.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate și cauza în cursul soluționării căreia aceasta a fost ridicată, Curtea observă că reclamanta a depus notificare în temeiul Legii nr. 10/2001, solicitând Societății OMV Petrom — S.A., în calitate de unitate deținătoare, să îi restituie în natură anumite terenuri preluate în mod abuziv de statul român de la antecesorii săi și pe care această societate le deține. Notificarea a fost respinsă, iar reclamanta a contestat în instanță această decizie. Printr-o hotărâre rămasă definitivă în urma respingerii recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea de Apel București a obligat OMV Petrom — S.A. să emită o altă decizie în sensul propunerii de acordare de măsuri reparatorii în condițiile titlului VII din Legea nr. 247/2005. Subsecvent, în executarea acestei hotărâri judecătorești, entitatea deținătoare a emis o decizie, astfel cum instanța a dispus prin hotărâre. Decizia entității conținând propunerea de acordare de despăgubiri a fost transmisă Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Întrucât, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, dosarul de despăgubiri nu a fost soluționat, reclamanta a solicitat, în

baza textului de lege criticat în cauza de față, returnarea acestuia la entitatea deținătoare a terenurilor, în vederea reanalizării cererii potrivit noii situații de fapt a terenurilor respective (libere, dezafectate sau pe care activitatea a fost întreruptă definitiv) și, pe cale de consecință, a restituirii în natură a acestora. Deoarece, după reprimirea dosarului, OMV Petrom — S.A. nu a soluționat cererea în termenul prevăzut de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, reclamanta s-a adresat instanței cu o contestație, în temeiul art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, care conferă acest drept persoanei care se consideră îndreptățită, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33.

14. Curtea reține că, prin reglementarea dreptului de opțiune de care pot uza persoanele îndreptățite, art. II alin. (1) din Legea nr. 368/2013, criticat în cauza de față, conține o soluție legislativă eficientă prin care legiuitorul a dat expresie principiului prevalenței restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, consacrat prin art. 2 lit. a) din Legea nr. 165/2013. Astfel, pentru diminuarea efortului financiar al statului generat de plata de despăgubiri bănești, prin Legea nr. 368/2013 s-a introdus posibilitatea returnării dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor către entitățile investite cu soluționarea notificării, pentru a se verifica dacă nu este, totuși, posibilă restituirea în natură sau prin compensare cu alte bunuri. Este vorba despre dosare cuprinzând propuneri de despăgubire înaintate de entitățile investite (respectiv entitățile deținătoare sau primării) anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, nesoluționate încă de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (instituție înființată prin Legea nr. 165/2013 și care a preluat atribuțiile Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor). În condițiile Legii nr. 10/2001 și ale Legii nr. 247/2005, entitățile investite, analizând notificările formulate, emiteau deciziile/dispozițiile cuprinzând propuneri de despăgubire, pe care le înaintau apoi Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, după ce, în urma verificărilor, constatau că nu este posibilă restituirea în natură a imobilelor și nici nu dispuneau de bunuri pe care să le poată oferi în compensare ori, dacă asemenea bunuri existau, persoana îndreptățită nu le accepta [art. 26 alin. (1) din Legea nr. 10/2001]. Aceeași procedură este urmată și în prezent, sub imperiul Legii nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor primind propunerile de despăgubire și validându-le/invalidându-le, potrivit art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013.

15. Curtea mai reține că, în practică, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, au fost situații în care, după respingerea notificărilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001, entitățile investite au fost obligate pe cale judecătorească să emită decizie/dispoziție de propunere de despăgubiri pe care să o înainteze Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Aceasta, deoarece art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 dădea — și oferă, în continuare — persoanei care se pretinde îndreptățită dreptul să conteste decizia sau, după caz, dispoziția de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură, la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul unității deținătoare sau al entității investite cu soluționarea notificării. De asemenea, în considerarea celor reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia

nr. XX/2007, care, în soluționarea unui recurs în interesul legii, a statuat cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, mai sus menționate, instanța de judecată este competentă să soluționeze pe fond nu numai contestația formulată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite introdusă în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate.

16. În ambele tipuri de litigii, instanțele, verificând și constatând calitatea de persoană îndreptățită a reclamantului și pronunțându-se asupra întinderii dreptului de proprietate, pot să oblige entitatea investită de lege, după caz, fie să restituie în natură bunul imobil, fie să emită o decizie care să cuprindă propunerea de acordare de despăgubiri, corespunzătoare valorii bunului a cărui restituire în natură nu mai este posibilă.

17. Instanța care a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu soluționarea prezentei excepții invocă, în motivarea acesteia, cele statuate prin Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, prin care Curtea Constituțională a apreciat că atribuția conferită de legiuitor Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și secretariatului acesteia de a verifica dosarele din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii chiar și în cazul în care existența dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii a fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească, iar decizia care conține propunerea de acordare de măsuri compensatorii a fost emisă ca urmare a acestei hotărâri judecătorești, generează posibilitatea ca un organ administrativ să exercite atribuții care țin exclusiv de competența instanțelor judecătorești. În consecință, prin decizia menționată, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 și a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate.

18. În cauza de față nu se poate utiliza însă un raționament similar. Finalitatea legislației reparatorii a preluărilor abuzive din perioada regimului comunist o reprezintă corijarea, în maniera cea mai adecvată, a situației generate de comportamentul necorespunzător al autorităților statale din acea perioadă, contrar principiilor statului de drept consacrate de Constituția în prezent în vigoare. Legiuitorul român actual a reglementat o serie de mecanisme prin care se realizează recunoașterea și satisfacerea în mod efectiv a dreptului de proprietate privată al persoanelor a căror îndreptățire la recuperarea bunurilor imobile preluate în mod abuziv a fost dovedită. Restituirea în natură constituie modalitatea care, într-o logică firească, răspunde în mod plenar dezideratului menționat. În măsura în care restituirea în natură nu mai este, din diverse motive, posibilă, s-a prevăzut fie posibilitatea compensării cu bunuri oferite în echivalent de

entitatea investită cu soluționarea cererii de restituire, fie posibilitatea compensării prin puncte a valorii imobilului revendicat.

19. Textul de lege criticat este de natură să satisfacă deopotrivă interesele persoanei îndreptățite și cele ale statului. Astfel, fostului proprietar sau moștenitorilor acestuia li se oferă facultatea de a opta pentru obținerea de despăgubiri prin puncte, confirmate de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, pe care le pot, ulterior, valorifica în bani, sau de a solicita returnarea dosarelor încă neanalizate de comisie către entitățile deținătoare, în vederea reevaluării situației bunului revendicat, în funcție de noile împrejurări, în speranța obținerii în natură a acestuia sau a altor bunuri echivalente. O astfel de posibilitate este edictată în beneficiul persoanei îndreptățite, care are interesul primordial de a obține bunul în materialitatea sa. În același timp însă este evitată obligarea statului la achitarea unei despăgubiri bănești (în puncte ce se vor transforma în bani) corespunzătoare bunului, diminuându-se, astfel, efortul financiar pe care concretizarea măsurilor reparatorii îl impune asupra bugetului statului.

20. Textul de lege criticat concură, așadar, la realizarea scopului Legii nr. 165/2013, acela al restituirii în natură, care concordă cu solicitarea inițială a persoanelor care s-au considerat îndreptățite, formulată prin notificarea introdusă, și a căror calitate de proprietari/moștenitori ai acestuia a fost dovedită, fiind, axiologic, similar celui urmărit prin întregul mecanism procedural și procesual descris mai sus (a se vedea paragrafele 14—16), care cuprinde etapa administrativă și cea judiciară, prin care persoanele îndreptățite își pot vedea împlinite pretențiile referitoare la bunul imobil revendicat. Ca atare, faptul că este posibil ca dosarul de despăgubiri să fie returnat de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în vederea unei eventuale decizii de restituire în natură, chiar și către o entitate deținătoare care a fost, anterior, obligată de o instanță de judecată să emită o decizie conținând o propunere de despăgubire prin echivalent bănesc/în puncte, nu poate fi considerat contrar principiului separației puterilor în stat,

consecrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, ci dă expresie unui angrenaj instituțional care contribuie la concretizarea intenției statului de a da deplină eficiență dreptului de proprietate privată al persoanelor îndreptățite la repararea abuzurilor din perioada comunistă, sub aspectul preluărilor de către statul român a anumitor bunuri imobile.

21. În sprijinul considerentelor mai sus arătate, Curtea reamintește și cele statuate prin Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 8 mai 2017, paragraful 32, prin care a constatat că „izvorul dreptului la despăgubire al persoanei îndreptățite îl constituie bunul imobil preluat în mod abuziv, compensarea prin echivalent fiind o măsură excepțională care se abate de la principiul restituirii în natură. În cazul compensării prin puncte, statul a ales ca el însuși să preia sarcina despăgubirii cu privire la bunurile care fac obiectul legii. [...] Unitatea deținătoare, indiferent de regimul său juridic, și statul formează un corp procesual unitar în concepția legiuitorului. Această realitate normativă, fiind rezultatul unei ficțiuni juridice pe care legiuitorul a creat-o, constituie, în mod indubitabil, o regulă de drept în materia restituirii reglementată de Legea nr. 165/2013, iar caracteristica esențială a acesteia este faptul că nu poate fi făcută proba contrară împotriva unei asemenea reguli, prin mijlocirea art. 21 din Constituție. Regula de drept enunțată impune, în mod axiomatic, concluzia potrivit căreia acest corp acționează unitar prin actul care produce efecte în circuitul juridic, și anume: (1) decizia entităților investite de lege de restituire în natură a bunului imobil sau (2) decizia Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de invalidare sau validare în tot sau în parte a deciziilor emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii”. Curtea a reținut, totodată, că unitatea deținătoare trebuie să contribuie/să concure la realizarea actului care produce efecte juridice și este opozabil și persoanei îndreptățite.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 7.123/3/2015 și constată că prevederile art. II din Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 235

din 19 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1)

din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cătălina Mihăilă în Dosarul nr. 13.216/299/2016 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.179D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 390D/2017, nr. 2.597D/2017 și nr. 2.768D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv a dispozițiilor art. 697 din Codul de procedură civilă, excepții ridicate de Liviu Dragoș Lojnița și Florentina-Eugenia Lojnița, respectiv de Societatea Comvex — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 6.523/212/2016, respectiv nr. 20.488/212/2016/a1 ale Judecătoriei Constanța — Secția civilă, și de Ionuț Bulai în Dosarul nr. 23.211/233/2015 al Tribunalului Galați — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 390D/2017, nr. 2.597D/2017 și nr. 2.768D/2017 la Dosarul nr. 2.179D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că în această materie există precedent constituțional și nu există temeiuri noi pentru ca instanța constituțională să își reconsidere jurisprudența.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 6 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 13.216/299/2016, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cătălina Mihăilă într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la executare prin care a solicitat anularea popririi înființate și a adresei de înființare a popririi, precum și constatarea perimării de drept a executării silite.

8. Prin Sentința civilă nr. 14.730 din 12 decembrie 2016 și Încheierea nr. 15.966 din 5 octombrie 2017, pronunțate în dosarele nr. 6.523/212/2016 și nr. 20.488/212/2016/a1, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Liviu Dragoș Lojnița și Florentina-Eugenia Lojnița, respectiv de Societatea Comvex — S.A. din Constanța în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

9. Prin Încheierea din 18 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 23.211/233/2015, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 697 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ionuț Bulai într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate lasă fără efect instituția perimării, întrucât permit în mod legal o convență între creditorul urmărit și executorul judecătoresc, în sensul eliminării oricărei posibilități ca, în anumite condiții, perimarea să intervină. Dispozițiile legale criticate sunt lipsite de previzibilitate și accesibilitate, deoarece, din modul în care este condiționat termenul de la care începe să curgă, termenul de perimare în drept, de 6 luni, este incert și imprevizibil, fiind lăsat în mod nejustificat la aprecierea executorului judecătoresc, fără limitare în timp. Dispozițiile legale criticate condiționează obligația creditorului de efectuare a unui act/demers de solicitarea în scris a executorului judecătoresc, fără să existe o limită în timp în care să se facă această solicitare. Debitorul se va afla permanent în incertitudine și insecuritate juridică, iar perimarea de drept rămâne, practic, fără niciun efect, lipsind orice marjă rezonabilă de apreciere.

11. În lipsa unor termene și condiții explicite în care executorul judecătoresc să emită adresa către creditor prin care să îi solicite îndeplinirea unui act în interesul executării ori să opteze pentru suspendarea executării pentru o perioadă limitată, ori să constate imposibilitatea executării debitorului, instituția perimării este lipsită de efecte juridice, afectând legalitatea executării silite și imparțialitatea justiției în procesul civil în faza executării silite.

12. Această situație permite executarea abuzivă a debitorului încălcând principiul constituțional al egalității în drepturi în fața legii, fără discriminare.

13. **Judecătoria Sectorului 1 București** opinează în sensul caracterului neîntemeiat al excepției de neconstituționalitate.

14. **Judecătoria Constanța — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Neindicarea în mod concret a unui termen în care executorul judecătoresc ar putea solicita în scris creditorului să îndeplinească un act sau

demers necesar executării silite nu încalcă drepturile constituționale invocate.

15. **Tribunalul Galați — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

17. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. **Avocatul Poporului**, în dosarele nr. 2.179D/2016 și nr. 390D/2017, precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate, care a fost reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 416 din 16 iunie 2016.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actele de sesizare a Curții, îl reprezintă dispozițiile art. 697 alin. (1), respectiv art. 697 din Codul de procedură civilă. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea va reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„În cazul în care creditorul, din culpa sa, a lăsat să treacă 6 luni fără să îndeplinească un act sau demers necesar executării silite, ce i-a fost solicitat, în scris, de către executorul judecătoresc, executarea se perimă de drept.”*

22. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la calitatea legii, art. 11 privind dreptul intern și dreptul internațional, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată. De asemenea, se invocă și art. 1 privind protecția proprietății din primul Protocol adițional la Convenție.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat dispozițiile legale criticate din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 416 din 16 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 2 noiembrie 2016, a constatat că acestea reglementează perimarea executării silite în cazul în care se reține culpa creditorului care, deși i s-a solicitat în scris de către executorul judecătoresc, a lăsat să treacă un termen de 6 luni fără să îndeplinească actul sau demersul necesar executării silite solicitat de executor. Termenul în care operează perimarea este tot de 6 luni, la fel ca în reglementarea cuprinsă în art. 389 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, însă, potrivit art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acesta nu mai curge de la data ultimului act de executare efectuat, ci de la data la care executorul a comunicat în scris creditorului solicitarea

îndeplinirii unui act sau a efectuării unui demers necesar executării silite. Vechea lege procesual civilă nu prevedea cerința ca actul sau demersul să fie solicitat în scris de către executorul judecătoresc.

24. Curtea a mai statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, rațiunea avută în vedere la edictarea normei criticate fiind aceea de a-l determina pe creditor să depună toate diligențele necesare pentru valorificarea drepturilor dobândite prin titlul executoriu obținut. Stabilirea noilor condiții în care intervine perimarea executării silite este în concordanță cu obligația pozitivă a statului, ce rezultă din dispozițiile art. 626 din Codul de procedură civilă, de a asigura în mod prompt și efectiv executarea hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii, dar și cu rolul activ al executorului judecătoresc în cadrul executării silite consacrat în mod expres prin art. 627 din Codul de procedură civilă. Executorii judecătorești sunt investiți cu îndeplinirea unui serviciu de interes public, iar activitatea acestora se desfășoară în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților și ale altor persoane interesate, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de apartenență politică, de avere sau de origine socială. În exercitarea rolului său activ, executorul judecătoresc folosește toate mijloacele prevăzute de lege în vederea realizării integrale și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu.

25. Curtea a mai reținut că debitorul trebuie să execute de bunăvoie obligația sa stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu executoriu, potrivit art. 622 din Codul de procedură civilă. În caz contrar, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită. În situația declanșării procedurii, debitorul, de regulă, nu are un interes în finalizarea executării silite în contra sa, singura parte interesată în executare fiind creditorul.

26. Așadar, Curtea a reținut că, prin reglementarea legală criticată, intervenția perimării executării silite este circumstanțiată la atitudinea creditorului, care, prin neîndeplinirea obligațiilor solicitate în scris de către executorul judecătoresc, lasă executarea silită în nelucrare timp de șase luni. Termenul de perimare începe să curgă din momentul formulării solicitării de către executorul judecătoresc.

27. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia legiuitorul a lăsat la aprecierea executorului judecătoresc prerogativa de a determina incidența instituției perimării și a efectelor acesteia, în cadrul executărilor silite pe care le efectuează, Curtea a constatat că dispoziția legală criticată dă expresie rolului activ al executorului judecătoresc. Dacă executorul judecătoresc are obligația de a stăruii prin toate mijloacele prevăzute de lege pentru realizarea interesului creditorului, în egală măsură și părțile din această procedură trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de lege. În privința creditorului, Curtea a reținut că, potrivit art. 647 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, acesta are obligația să acorde executorului judecătoresc, la cererea acestuia, sprijin efectiv pentru aducerea la îndeplinire, în bune condiții, a executării silite, punându-i la dispoziție și mijloacele necesare în acest scop, iar în privința debitorului, acesta trebuie să se conformeze titlului executoriu. În concluzie, perimarea operează ca o sancțiune pentru inactivitatea sau neglijența creditorului care a fost încunoștințat, în scris, de obligațiile sale de către executorul judecătoresc.

28. De altfel, odată ce a fost legal sesizat, executorul judecătoresc trebuie să îndeplinească actele de executare în ordinea și la termenele stabilite de lege. În acest sens, Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, prevede, la art. 56, că executorul judecătoresc trebuie să

își motiveze refuzul de a îndeplini atribuțiile prevăzute de lege, dacă părțile stăruie în îndeplinirea acestora. În cazul refuzului nejustificat, partea interesată poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul biroul executorului judecătoresc, care se va judeca cu citarea părților. Executorul judecătoresc va fi obligat să se conformeze hotărârii judecătorești rămase definitivă. Legea nr. 188/2000 mai prevede că întârzierea sistematică și neglijența în efectuarea lucrărilor atrage răspunderea disciplinară a executorului judecătoresc.

29. Așadar, partea interesată în executarea obligației este creditorul, debitorul fiind interesat, mai degrabă, în stingerea procedurii de executare prin intervenția perimării. Deci, ceea ce primează este executarea obligației, și nu intervenirea perimării executării silite, dat fiind faptul că procesul civil a fost finalizat, iar creditorul a apelat la procedura executării silite pentru recuperarea creanței sale. Măsura legislativă criticată vine în susținerea realizării obligației de executare, reprezentând, totodată, o sancțiune a creditorului pentru lipsa de diligență, dar și o măsură de constrângere a debitorului care nu și-a executat de bunăvoie obligația. Prin urmare, condiționarea intervenirii perimării executării silite limitează libertatea de acțiune a debitorului. Creditorul are deschisă posibilitatea realizării efective a obligațiilor care incumbă în sarcina debitorului, realizându-și creanța în dauna voinței acestuia, însă cu respectarea obligațiilor legale.

30. Referitor la invocarea pretensei încălcări a principiului egalității în drepturi și a dreptului la un proces echitabil, Curtea a reținut că reglementarea legală criticată se aplică în mod egal pentru toate părțile care au aceeași poziție procesuală, în realizarea aceluiași categorii de drepturi, astfel încât nu poate reține încălcarea art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție în componenta sa referitoare la egalitatea de arme.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

32. Distinct de cele reținute în decizia amintită, Curtea constată că dispozițiile criticate nu contravin nici exigențelor prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale,

întrucât executarea silită constituie o parte a procesului civil și că principiul disponibilității operează pe întregul parcurs al acestui proces. Rațiunea avută în vedere de legiuitor a fost aceea de a determina pe creditor să depună toate diligențele necesare pentru apărarea și valorificarea dreptului său de proprietate privată prin punerea în executare a unui titlu executoriu încuviințat de instanță.

33. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în hotărârile din 7 mai 2002 și 3 aprilie 2012, pronunțate în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, paragraful 40, respectiv Cauza *Kotov împotriva Rusiei*, paragraful 90, că imposibilitatea ca un reclamant să obțină executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa constituie o ingerință în dreptul la exercitarea pașnică a posesiunilor, astfel cum este prevăzut în prima teză a primului paragraf al articolului 1 din primul Protocol adițional la Convenție. Obligațiile pozitive pe care le impune acest articol în cauzele care implică litigii între persoanele fizice sau societăți solicită statelor să se asigure că procedurile prevăzute în legislație pentru executarea hotărârilor judecătorești și pentru procedurile de faliment sunt respectate. De asemenea, instanța de la Strasbourg a mai statuat în Hotărârea din 3 februarie 2005, pronunțată în Cauza *Fociac împotriva României*, paragraful 70, că în cazul în care debitorul este o persoană privată, statul trebuie să aibă o conduită promptă și să asiste creditorul la executare.

34. Prin urmare, potrivit dispozițiilor legale criticate, intervenția perimării executării silite este circumstanțiată atitudinii creditorului în punerea în executare, în condiții corespunzătoare, a titlurilor executorii, care, potrivit art. 632 din Codul de procedură civilă, sunt hotărârile executorii prevăzute la art. 633 din Cod, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Mai mult, procedura criticată are ca finalitate asigurarea condițiilor optime pentru executarea silită. Totodată, astfel cum s-a menționat anterior, textele legale criticate, aplicabile în procedura executării silite, dau substanță interesului creditorului pentru executarea titlului executoriu și satisfacerea creanței sale, întrucât ceea ce primează este executarea obligației.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cătălina Mihăilă în Dosarul nr. 13.216/299/2016 al Judecătoriei Sectorului 1 București, de Liviu Dragoș Lojnița și Florentina-Eugenia Lojnița, respectiv de Societatea Comvex — S.A. din Constanța în dosarele nr. 6.523/212/2016, respectiv nr. 20.488/212/2016/a1 ale Judecătoriei Constanța — Secția civilă, și de Ionuț Bulai în Dosarul nr. 23.211/233/2015 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 697 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București, Judecătoriei Constanța — Secția civilă și Tribunalului Galați — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU
SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 3 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 96/2014 pentru aprobarea tarifelor aplicabile în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.074 din 20.03.2018, întocmit de Direcția siguranța alimentelor de origine animală din cadrul Direcției generale siguranța alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), art. 18 alin. (5), precum și ale art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — La anexa nr. 3 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 96/2014 pentru aprobarea tarifelor aplicabile în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 și 611 bis din 18 august 2014, cu modificările și completările ulterioare, litera A se modifică după cum urmează:

1. La punctul 1 litera e), prima liniuță va avea următorul cuprins:

„— păsări din genul *Gallus*, bibilici — 0,005 euro/animal”.

2. La punctul 1 litera e), a doua liniuță se abrogă.

3. La punctul 1 litera e), după a cincea liniuță se introduce o nouă liniuță, liniuța a șasea, cu următorul cuprins:

„— prepelițe și potârniche — 0,002 euro/animal”.

4. Punctul 3 se abrogă.

5. La punctul 4, prima coloană va avea următorul cuprins:

„Manipularea cărnii de vânat”.

6. Punctul 7 se abrogă.

7. Nota se modifică și va avea următorul cuprins:

„NOTĂ:

a) În cazul în care în aceeași unitate se desfășoară activități de abatorizare și tranșare se va percepe numai tariful pentru abatorizare, pentru loturile tăiate în aceeași unitate, respectiv tariful cuprins la pct. 1.

b) Tariful prevăzut la pct. 2 se percepe pentru carcacele, semicarcacele sau sfeturile de carcasă ce sunt recepționate în vederea tranșării la nivelul unităților de carne tocată și carne preparată, unităților de procesare, carmangeriilor și măcelăriilor.

c) În cazul în care fermele piscicole aparțin aceleiași unități de procesare se va percepe doar tariful prevăzut la pct. 6 lit. d).”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2019.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor,
Geronimo Răducu Brănescu

București, 2 august 2018.
Nr. 106.

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**privind acordarea celui de-al doilea titlu de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BIHOR — S.A. și pentru modificarea Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 3.246/2016 privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BIHOR — S.R.L.**

Având în vedere prevederile:

— art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2018 pentru aprobarea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative;

— art. 8 alin. (7) și (8) și art. 9 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare,

ținând cont de avizul custozilor ariei naturale protejate sit Natura 2000 ROSCI0021 Câmpia Ierului, respectiv Ocolul Silvic Codrui Sătmăruului și Asociația Pescarilor Sportivi Aqua Crisus nr. 60/4.723/20.03.2018,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se dispune acordarea celui de-al doilea titlu de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BIHOR — S.A., cu sediul social în județul Bihor, municipiul Oradea, Parc Traian, nr. 5, cam. 50, cod unic de înregistrare 30944434, care administrează parcul industrial constituit pe terenul având datele de identificare prevăzute la art. 2.

(2) Durata titlului de parc industrial acordat potrivit alin. (1) este de 25 de ani, în condițiile respectării caracteristicilor de parc industrial prevăzute de legislația în vigoare.

Art. 2. — (1) Terenul pentru care se acordă titlul de parc industrial are următoarele caracteristici:

a) este amplasat pe teritoriul administrativ al orașului Săcueni, județul Bihor, și identificat în baza extraselor de carte funciară pentru informare nr. 53.920/18.01.2018, nr. 52.744/18.01.2018 și nr. 54.475/05.03.2018, eliberate de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bihor, Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Marghita;

b) are o suprafață de 5,03 ha.

(2) Locația terenului pentru care se acordă titlul de parc industrial este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea-administrator transmite Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice un raport anual privind dezvoltarea parcului industrial.

Art. 4. — Titlul de parc industrial, acordat potrivit prezentului ordin, conferă operatorilor economici din parcul industrial dreptul la facilitățile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările

ulterioare, și de art. 456 alin. (1) lit. i) și art. 464 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în situația îndeplinirii condițiilor stipulate în:

a) Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat, cu modificările ulterioare;

b) Regulamentul (UE) nr. 1.407/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor de *minimis*;

c) Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 2.980/2013 privind aprobarea condițiilor de acordare a măsurilor de sprijin pentru investițiile realizate în parcurile industriale, cu modificările și completările ulterioare.

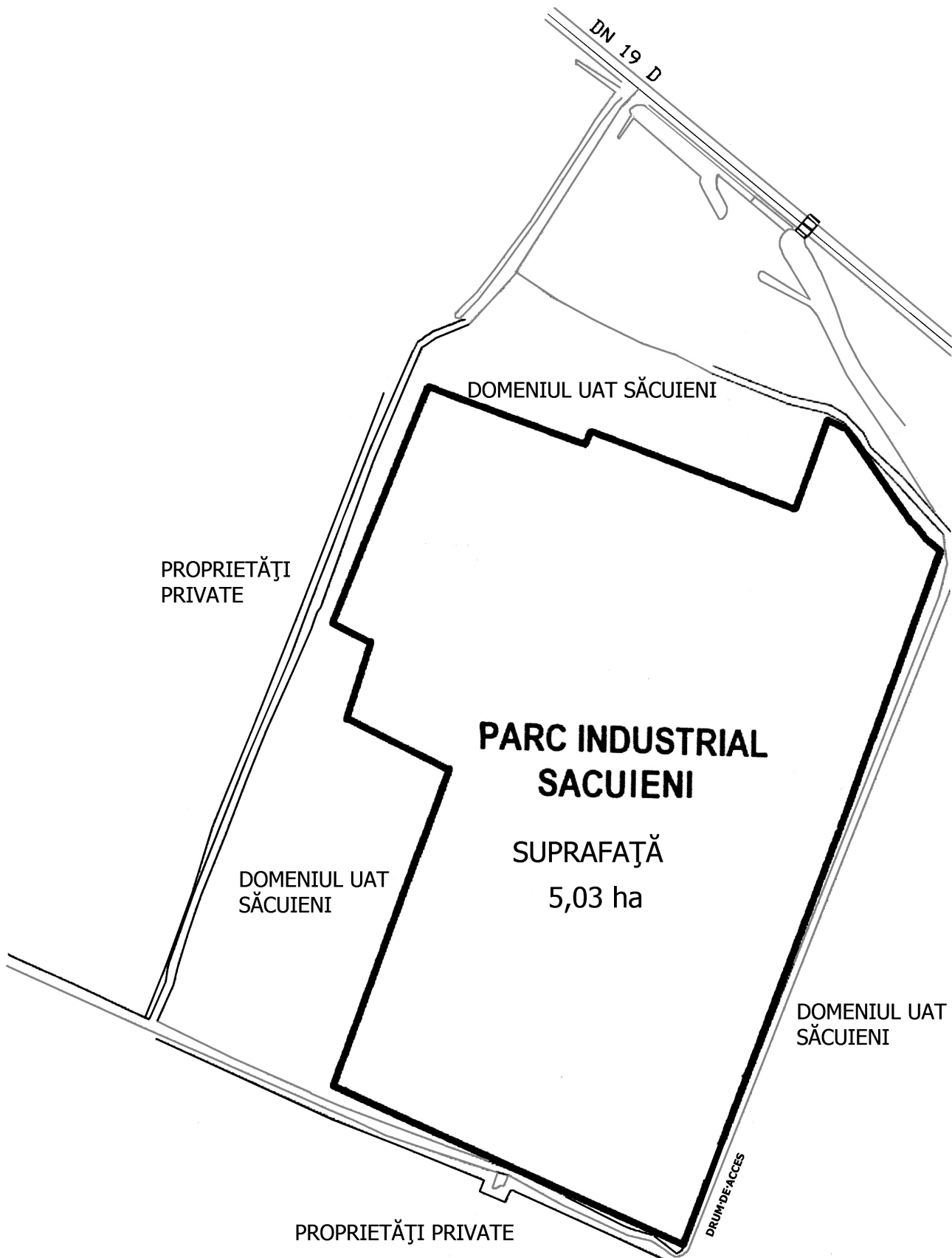
Art. 5. — Furnizorul ajutorului de stat acordat în temeiul titlului de parc industrial acordat potrivit prezentului ordin este orașul Săcueni, județul Bihor.

Art. 6. — În cuprinsul Ordinului viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 3.246/2016 privind acordarea titlului de parc industrial Societății PARCURI INDUSTRIALE BIHOR — S.R.L., publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.068 din 30 decembrie 2016, denumirea „Societatea Parcuri Industriale Bihor — S.R.L.” se înlocuiește cu denumirea „Societatea Parcuri Industriale Bihor — S.A.”

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Adrian Ionuț Gâdea,
secretar de stat

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

